

de Herrer ikke prale af; det Raas, den Norden, den Demoralisation, den Mangel paa Forsætning, den Mistillid fra nedens af og op efter, som er stadt ved den nuværende Politik, have de Herrer saameend ingen Grund til at være stolte af. Det gif jeg ud fra, man efterhaanden var kommen til Erkjendelse af. Jeg agter imidlertid ikke nu at forsvare eller tale om Oppositionens Politit i saa Henseende, som jeg anser for fuldt forsvarelig — og jeg har været med dertil siden 1872 eller i alt Fald siden 1873—74 — og som jeg anser for en ganske nødvendig Politit for Oppositionen, den kunde ikke følge nogen anden, saaledes som Forholdene ere, og det er dem, man maa gaa ud fra i sit Arbejde. Men saa siger jeg, den Politit, der er fulgt fra Højres og Ministeriets Side, er af den Bestaaenhed, at naar vi se paa Resultatet, maa Enhver, der ser en lille Smule fedrelandst paa Forholdene, indrømme, at den er under al Kritik. Det er ikke Noget at være stolt af, og efter at jeg har set, at man er stolt af og kan være glad ved den Slags Anerkjendelse, forekommer det mig at være utvetydigt Bevis for, at man endnu ikke har faaet Diet op for, at det, hvorom det gjælder her i Landet, er at bringe Landet ind under lovlige og ordnede Tilstande. Saalænge det ikke er stet, saalænge man tror, at det Hele dreier sig om, at Højre eller Venstre kan drille hinanden lidt i en Sag, og om at chikanere Modstanderne og hindre dem i at komme til, saa siger jeg, at saa er man sandelig ikke moden til at tale fornuftig om Politit, og saa kan jeg begribe, at ingen Forhandling foreløbig kan føres. Det er det, jeg sigtede til, naar jeg talte om Pressen og de Herrer's Vigebylighed for at komme til en Forhandling. At dette ikke kan vedblive, er jeg fuldkommen vis paa. Den Tid vil ikke være langt borte, da vi ville kunne fortsætte Forhandlingerne rolig paa det Grundlag, vi have beghndt: en bestemt Modstand mod Provisoriet og Militarismen, og saa vil det komme dertil, at Befolkningen i Landet vil faae Vinene op for, at der maa slaas ind paa en anden Politit, ogsaa for de Herrer.

Thomsen: Jeg vil tillade mig at gjentage, at vi Medlemmer af Folkethinget have vel det fulde Ansvar for, hvad vi her sige, og hvorledes vi stemme, men det er fuldstændigt uberettiget at tilkægge os noget somhelst Ansvar for, hvad der fremkommer andre Steder, i Pressen, og naar jeg for mig selv og mine Meningsfæller har frabedt mig noget Saadant, undrer det mig her, at

det ærede Medlem har villet gjentage det. — Det ærede Medlem indlod sig paa en Diskussion om, hvad der havde staaet i et eller andet Dagblad. Jeg vil anmode det ærede Medlem om, at han, naar han vil bekæmpe dette og vente Svar derpaa, da vil føre en Polemik i de Blade, over hvilke jeg forudsætter, at han, som Partihoveding over en vel disciplineret Hær, har fuld Dispositionsret. Derimod er det ærede Medlem ikke berettiget til at sigte os for Vigebylighed for at bringe Landet ind i lovlige Tilstande. Jeg tror, det maa erkjendes, at Maalet fra vor Side altid har været dette, og at vi ogsaa lige overfor det ærede Flertal ved mange Leiligheder ere optraadte med den største Grad af Moderation.

Holstein-Ledreborg: Jeg vil blot udtale min Anerkjendelse af den utvetydige Desavouering, det ærede Medlem i sit Partis Navn udtalte af sit Partis Presse, det anser jeg for et Fremskridt. Ganske vist er det ikke Alt, men det er al Tid Noget, og det bør anerkjendes; og det anerkjender jeg.

Thomsen: Jeg har ikke udtalt mig om Desavouering af Noget somhelst, men jeg har kun udtalt, at jeg og mine Meningsfæller have ingen Andel eller intet Ansvar for, hvad der kommer frem i Pressen. (Holstein-Ledreborg: Mere behøves der ikke.)

Dinesen: Jeg har blot taget Ordet i Anledning af den Sammenblanding mellem, hvad der staaar i Pressen, og hvad der her forhandles, som det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 5te Valgtreds (Holstein-Ledreborg) nylig gjorde, og jeg skal da gjøre opmærksom paa, at jeg læste forgangen Dag en Tale i et Blad, der kan regnes til hans Organer, en Tale, der var holdt af det ærede Medlem selv, hvori der findes en Udtalelse, hvor han betegnede dem, der førte Tale om Forlig, som enten at være Højre-agitatorer, der skulde slaa sig op ved Hjælp deraf, eller Venstre-agitatorer, som han kaldte sure Venstremænd, der stræbte at slaa sig op paa sine Partifællers Bekostning. Det ærede Medlem sagde fremdeles, at al Tale om Forlig var Snaft. Jeg siger, at det er meget muligt, at det ærede Medlem i en glad Stemning kan have holdt denne Tale saaledes; men at føre den ind her i Salen og gjøre hele Partiet ansvarligt for, hvad det ærede Medlem har sagt ved den paa-gjældende Leilighed, kunde næppe falde Noget af os ind. Men saa maa vi ogsaa bede os fritagne for, at det ærede Medlem blander det, der foregaar her i Salen, sammen med,